

Rom 15, 25

25: Men nå drar jeg til Jerusalem for å tjene de hellige.

Her har vi en bemerkelsesverdig lærdom. Apostelen har store åndelige planer i tankene. Han har bestemt seg for å besøke Rom, verdens hovedstad. Han skulle også bringe Kristi evangelium til Spania hvor det ennå aldri hadde vært forkynt. Han hadde nå lenge vært forhindret fra å få se de kristne i Rom, - og likevel, istedenfor da straks å reise dit, drar han nå til Jerusalem! Der visste han det var mektige fiender han kunne frykte for (v. 31). Og det som driver ham til likevel å reise den veien, det dreier seg "bare" om et fysisk behov. Han skal overbringe legemlig hjelp til de fattige blant de hellige i Jerusalem. Var da ikke forkynnelsen av evangeliet et større ærend for en apostel enn denne tjenesten for legemene? Hvordan skal vi oppfatte dette? Uten tvil på samme måte som vi oppfatter alle de legemlige velgjeringene Kristus gjorde mot menneskene mens han vandret på jorden. De hadde en tosidig hensikt. Først den direkte hjelpen i selve gjerningen. Dernest var det et vekkende og overbevisende vitnesbyrd som alle underne hans var, om hvem han var, denne mannen som gjorde disse gode gjeringene.

På samme måte har også Paulus både hatt en rent menneskelig nød for den legemlige hjelp åndelige nådesøsken trengte. Men også samtidig hatt et åndelig sikte. Disse jødiske kristne i Jerusalem hadde store motforestillinger overfor de omvendte hedningene. Nå ville de få et gripende bevis på den nådens ånd som virkelig bodde i disse frelste hedningene. Og så kunne jødernes fordommer brytes ned, og hele Kristi legeme av alle folkeslag smeltes sammen i kjærlighet og Åndens enhet. At Paulus har hatt dette i tankene, merker vi fra hans egne ord om denne hjelpesendingen. I begge brevene til korinterne skriver han utførlig om denne innsamlingen til de nødlidende brødrene (1Kor 16: 1-4, 2Kor kap. 8 og 9). Særlig i det siste brevet ser vi hvordan han roser den kjærlighet og gavmildhet de kristne i Akaia har vist, og nå ville han at de også skulle "prøve ektheten av sin egen kjærlighet" overfor samme slag gavmildhet, "så arbeidet kunne bli fullført, ut fra det dere har". Og videre sier han (etter å ha omtalt hvem som skal være med ham og overbringe gaven): "Vi er tjenere for denne gaven, til Herrens egen ære, og for å vise deres velvillige sinnelag. Ved dette unngår vi at noen skulle anklage oss på grunn av denne store gaven som vi er tjenere for". Og deretter: "Derfor skal dere nå la dem få se bevis på deres kjærlighet til dem og på den ros vi gav dere".

Av slike uttalelser ser vi klart at hjelpen fra de omvendte hedningene til disse fattige jødiske kristne også hadde som mål å gi disse et bevis på den kjærlighet de omvendte hedningene hadde til dem. Og på denne måten skulle da også menigheten i Jerusalem om mulig vinnes til kjærlighet og fortrolig samfunn med sine brødre blant hedningene. Og overbevises om Guds råd fra evighet av om "at hedningene er medarvinger, de hører med til det samme legeme og har del i hans løfte i Kristus for evangeliet" (Ef 3: 6). Dette budskapet, og at hele Kristi menighet kunne smeltes tettere sammen i kjærlighet, var en sak av meget stor betydning. Da ser vi også hva som var grunnen til den nidkjærhet

Paulus hadde for at det som var nødvendig måtte bli samlet inn og brakt videre til de nødlidende brødrene i Jerusalem.

Han har hatt en omfattende hyrdeomsorg for hele menighetens vel. Han ville sørge for deres behov til liv og vekst på alle områder, og være med og forebygge alt som kunne hindre nettopp dette. Han var altså ikke så bundet av sitt høye åndelige kall (til bare å forkynne evangeliet for hedningene), at han ikke også lot kjærligheten lede ham til nøden, når menighetens behov tilsa det og det nettopp nå var en krise (2Kor 8: 14). Det avgjorde at han foretok denne reisen til Jerusalem før den han planla til Spania. Og både av dette eksemplet og av Herren Kristi mange legemlige velgjerninger skal vi nå lære at selv om vi har et høyt åndelig kall, så fritar dette oss ikke fra den allmenne kjærlighetens lov til på alle områder å tjene vår neste på den måte hans nød i hvert enkelt tilfelle krever.